

Toen Klaas Nanninga tien was, verzamelde hij al schelpen, stenen en wat maar aanspoelde op het strand van Schiermonnikoog. Vijftig jaar later heeft hij een museum vol. Gewoon in zijn huis, in de stad Groningen.

TEKST Karin Sitalsing

De hele wereld in eigen huis

Klaas Nanninga in zijn huis in Groningen, dat hij met eigen vondsten heeft ingericht als museum. FOTO REYER BOXEM

Naast de open haard ligt een opgezet slapend vosje. Boven de bank hangt een collectie fluorescerend blauwe vlinders. Hoewel? De morpho is helemaal niet blauw, vertelt Nanninga. Als je hem van de zijkant bekijkt, lijkt het dier paarsig. De kleur wordt veroorzaakt door licht dat op verschillende lagen wordt gebroken en teruggekaatst, legt Nanninga uit.

Hij groeide op in Friesland, vertelt hij, een jeugd als uit een Kameleonboek: polsstokspringen, kievitseieren zoeken, dat werk. Dan vind je weleens wat. En als je daar oog voor hebt, neem je het mee naar huis.

Veel kinderen hebben de belangstelling, zegt hij, maar op een gegeven moment ebt die weg en worden andere dingen belangrijker. Hij merkt het aan de mensen die zijn lezingen bezoeken: veelal dertigers en veertigers die zelf kinderen hebben en hun vragen niet kunnen beantwoorden. Bij wie de interesse er vroeger was, maar daarna is weggezaakt.

Bij hem vlamde het vuur alleen maar meer op, hij kreeg het boek 'Het strand in kleuren' van zijn ouders, vol illustraties van schelpen, wormen, soorten zeewier.

Een jaar of twaalf was hij, zijn naam staat er in, een rond kinderhandschrift. Het kwartje

Schelpdieren, potten met embryo's op sterk water, een eekhoorn, compleet ontleed

viel: al deze dingen leven, hebben een náám! Nanninga werd 'per ongeluk' biologieleeraar en ontdekte dat zien, interactie, enthousiaster maakt dan gortdroge feiten uit een boek lezen. Dus nam hij zijn vondsten mee naar school en nodigde de leerlingen uit hetzelfde te doen. "Dan begon de les met het bekijken van een dode vogel, of met het proeven van lijsterbessen. En ik nam de klas mee het veld in."

Hij vertelt het terwijl hij zijn collectie laat zien, keurig gegroepeerd: de schaal- en schelpschepsels, inclusief de kokoskrab, die in bomen klimt en met zijn scharen een kokosnoot openbreekt, de potten met embryo's op sterk

water, een eekhoorn, compleet ontleed, de bioloog wijst het hartje en de lever aan.

En de vogels. De insecten, honderden kevers in honderden kleuren. Spinnen. Slangen. Apen. Een das. Het vliegende draakje met opvouwbare ribben – als er gevaar dreigt, dan klapt hij ze uit en hoppa: vleugels.

De collectie komt van rommelmarkten, curiosawinkels, veel ook koopt hij via internet van handelaars en andere verzamelaars. De opgezette kraanvogel verdronk in de Dollard, de gemummificeerde kat werd zo gevonden op een hooizolder. Als hij een platgereden pad ziet, schraapt hij hem van de weg met een spatel, hij laat er een paar zien die nog wachten op een mooie plek. Mensen weten hem ook te vinden, er staat weleens iemand aan de deur met een 'raamslachtoffer'. Hij gidst bij natuurritten in Nederland; zelf naar exotische oorden reizen doet hij niet. "Ik haal liever de wereld naar mij toe."

Wat als Nanninga zijn museum niet meer kan onderhouden? Sinds zijn pensionering is de noodzaak weg om in Groningen te blijven, zijn vrouw werkt in Zwolle dus is het logischer daarheen te gaan. Een opvolger heeft hij op het oog, een nieuwe plek nog niet. Wel is hij in gesprek met verschillende natuurorganisaties.

Wordt dat nou nooit eens saai, al die beesten, na vijftig jaar, vragen kinderen hem soms als

ze het museum bezoeken, in kleine groepjes met school, of met opa en oma. En het antwoord is nee, het verveelt niet, nooit.

Neem nou de bladstaartgekko. Hij laat hem zien op een foto, je kunt amper onderscheiden waar het dier eindigt en het blad, waarop het zit, begint. De gekko heeft nerven, vlekjes en plekken die lijken alsof er een takje heeft gezeten.

Of de staartveer van de argusfazant – hij aait er voorzichtig over. "Kijk dan, die perfecte cirkels, hoe bestaát het dat elke veer, die uit zo veel haartjes bestaat, die tekening heeft en dat al die veren samen óók weer een tekening vormen? Dat gaat mijn pet te boven."

Bezoek het museum

Museumbezoek is mogelijk op verzoek, de hele dag, ook 's avonds. Zondags gesloten. Entree: Volwassene € 3,00. Kind tot twaalf jaar € 2,00. U kunt mailen of bellen voor een afspraak. Info: www.klaasnanninga.nl/natuurmuseum. De afgelopen jaren zijn er honderden bezoekers geweest: grootouders met kleinkinderen, familiegroepen, studentenverenigingen, schoolklassen, natuurliefhebbers. Het museum is geschikt voor groepen tot ongeveer vijftien personen.